

Chương 424: Lăng Mộ Lich (5) - Thú Nhận

(Số từ: 2381)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:52 PM 14/05/2023

Tôi ngạc nhiên khi thấy Luna Artorius, người luôn có vẻ như là một bức tường không thể xuyên thủng và bằng cách nào đó không phải con người, đã nói lỏng bàn tay đang nắm chặt cổ áo tôi.

*Thud

"Ừ...chết tiệt..."

Cơn đau dữ dội ở cổ tay bị gãy khiến tôi thở hổn hển.

Eleris dường như vẫn chưa thể phục hồi sau cú sốc, và khó khăn nhìn tôi trong khi nằm xuống.

Không phải lúc cho việc đó, nhưng Eleris cũng bối rối trước tình huống này.

Luna Artorius nhìn xuống tôi do dự.

"Người đang nói dối nhằm hại để kéo dài cuộc sống của mình vào lúc này sao?"

"Nếu cô muốn tin đó là một lời nói dối, thì hãy tin đi."

*Swish

Tôi triệu hồi Tiamata và giải phóng [Thần lực] của mình.

Sự tức giận là nhiên liệu để sử dụng Tiamata.
Chẳng có lý do gì để không tức giận khi suýt bị mẹ của Ellen cắt cổ.

[Thần lực] hồi phục cổ tay của tôi.

Tôi loạng choạng đứng dậy và tạo khoảng cách với cô ấy.

"Nếu cô muốn giết tôi và sống phần đời còn lại bị con gái mình ghét bỏ thì cứ làm đi."

"..."

Trước lời đe dọa quá lộ bịch của tôi, Luna Artorius nhìn tôi chăm chăm.

"Ellen không biết rằng người là Ma vương."

"Ừ, cô ấy không biết. Tôi không muốn cô ấy biết, và cô ấy cũng sẽ không thể chấp nhận."

"Đúng vậy. Cho dù người thật sự... yêu con gái ta, hai người cũng không nên ở bên nhau..."

"Chuyện của con gái đừng can thiệp quá nhiều, không tốt đâu."

Bằng cách nào đó.

Có vẻ như không phải lúc cho kiểu trò chuyện này. Cuộc sống của tôi như ngàn cân treo sợi tóc, và có lẽ vì cô ấy là người mà tôi không bao giờ có thể thực sự đối mặt nên tôi đã bỏ cuộc.

Tôi không biết, tôi thà chết sau khi nói ra tất cả những gì nghĩ đến trong đầu.

"Chúng tôi sẽ tự lo việc của mình."

Tôi nhắm Tiamata vào Luna Artorius.

"Như vậy, mẹ làm ơn."

"Mẹ?"

Tôi tự hỏi cảm giác thế nào khi được Ma vương gọi là "Mẹ" khi bạn là cha mẹ của một Anh hùng.

Tôi không chắc, nhưng rõ ràng là cô ấy có một biểu hiện kỳ lạ, không cười cũng không khóc.

Nhưng đó chỉ là một khoảnh khắc; Vẻ mặt của Luna Artorius trở nên lạnh lùng.

"Ai nói ta là mẹ ngươi? Ta chưa từng thừa nhận ngươi..."

"Con là người có lẽ độ. Gọi mẹ của người mình yêu là 'cô' là bất lịch sự. Chúng ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai. Con cũng không thể gọi mẹ là mẹ vợ được. chúng ta còn chưa đi xa như vậy, con gọi mẹ là mẹ, có chuyện gì sao?"

"..."

Vẻ mặt của Luna Artorius lại trở nên phức tạp.

Tôi không thể đánh bại cô ấy bằng sức mạnh hay kiếm, nhưng tôi có thể cảm thấy rằng cô ấy đang bị tổn thương tinh thần trong thời gian thực.

'Anh chàng này đang nói gì vậy?'

'Tại sao tôi phải nghe điều này từ Ma vương?'

Luna trông như đang nghĩ vậy.

Làm thế nào tôi nên làm điều này?

Nó có thể thành công?

Tôi có thể bằng cách nào đó đẩy cô ấy trở lại và khiến cô ấy rút lui không?

"Hơn nữa, hôm nay con mới nghe nói rằng Eleris, người đang nằm ở đó, là một Archdemon Cổ đại nào đó. Vì vậy, nếu ta nghĩ về nó, Eleris sẽ giống như tổ tiên xa xưa của con."

Tôi không biết điều đó có nghĩa là gì, nhưng nếu chúng ta cho rằng đó là sự thật, thì Eleris sẽ là tổ tiên của tôi.

"Mẹ, nếu con đánh mẹ chồng như chó thì sao?"

"Tại sao ta phải nghe điều vô nghĩa này!"

"Không, con chỉ là thật lòng trả lời vấn đề của mẹ!"

"Chuyện này, chuyện này... chuyện này vô lý...!"

Có vẻ như tính khí của Ellen cũng giống như cô ấy khi mất kiên nhẫn.

"Mẹ, mẹ nói mình không quan tâm thiện ác vấn đề, con muốn làm cái gì, con muốn cái gì, mẹ cũng không quan tâm."

"Mẹ nói là bởi vì con gái mình, mới phá lệ muốn giết con."

"Con thích cô ấy. Có thể khó tin, nhưng con có thể làm gì với sự thật này?"

"Mẹ chọn đi. Giết con ở đây, hoặc bị con gái mẹ hận cả đời."

"Hay là lạng lẽ lùi lại một chút ở đây."

Luna Artorius không thể tỉnh táo lại trong tình huống mà tôi đang thực sự đe dọa cô ấy, vượt ra ngoài hệ thống phân cấp quyền lực.

Nếu cô ấy cố giết tôi, tôi không thể ngăn cô ấy lại. Tiếng rống chiến xa tưởng như gần, nhưng nếu mọi người ở nơi đó ra tay giết người này, liệu có được không?

Tôi không biết.

Nhưng Luna Artorius lấy lại vẻ mặt ban đầu và lặng lẽ nhìn tôi.

Chắc hẳn cô ấy đang xem xét nghiêm túc lời khẳng định của tôi rằng tôi thích Ellen.

Bất kể là đúng hay sai, nếu là thật, cô sẽ phải suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Cuối cùng, cô buông tay cầm kiếm.

Một cảm xúc dịu dàng dâng lên trong mắt cô một lần nữa.

"Cảm xúc của người... sẽ tốt hơn nếu chúng là giả."

"..."

"Nếu lời người nói là sự thật, ta chỉ có thể nhìn thấy một tương lai mà con gái ta sẽ trở nên đau khổ hơn vì điều đó... Tại sao người... lại yêu con gái ta... khi chẳng có lý do gì để...?"

Tôi có thể cảm nhận được nỗi buồn sâu thẳm trong ánh nhìn của cô ấy.

“Chẳng phải nhiệm vụ của một người mẹ là kết thúc mọi thứ ở đây sao, với cái chết của người và mọi thứ vẫn còn dang dở... trước khi một bất hạnh nhỏ trở thành một điều bất hạnh lớn hơn, trước khi con gái ta tan vỡ... Đúng không? dừng tất cả chuyện này lại?”

"Ta cũng không thể tiếp nhận người."

"Con gái của ta, người đã bị người lừa dối suốt thời gian qua, không thể chấp nhận người."

—Anh Hùng và Ma Vương.

Việc tôi thích Ellen chắc chắn sẽ khiến cả hai chúng tôi đau khổ trong tương lai.

Nếu sau này tôi và Ellen phải chiến đấu với nhau, điều đó chắc chắn sẽ xảy ra.

Đó là lý do tại sao Luna Artorius tự hỏi liệu tôi có nên dừng mọi chuyện ở đây nếu đúng là tôi thích Ellen.

Nhưng cô không đưa ra quyết định đó.

Cô hỏi ý kiến của tôi.

Tôi đã có thể cảm thấy rằng ý định giết tôi của cô ấy đã bị phá vỡ.

Đúng.

Vì mẹ của Ellen đã phát hiện ra, chúng ta đừng trì hoãn bị kịch thêm nữa.

"Sao cũng được, nói cho cô ấy biết."

"...Ý người là gì?"

"Mẹ biết thì chẳng ích gì phải giấu diếm nữa. Con không nghĩ là Ellen sẽ hiểu, và cô ấy sẽ khó chấp nhận... nhưng mà..."

Tôi sợ.

Tôi đã lừa dối cô ấy suốt thời gian qua và tôi đã trì hoãn những hậu quả ngày càng tăng. Chắc chắn Ellen sẽ cảm thấy bị phản bội, và có thể cô ấy sẽ không thể chấp nhận tôi.

"Người nguyện ý bị con gái của ta giết mà không phải bị ta giết?"

"Đúng vậy."

Trước lời nói của tôi, vẻ mặt của cô ấy cứng lại.

"Con cho rằng thật nhẹ nhõm khi thành thật như vậy."

".....Người là một người kỳ lạ, phải không?"

Khi nghe những lời của cô ấy, tôi không thể không cười.

"Con đã nghe điều đó rất nhiều từ Ellen."

—Thật kỳ lạ.

Đó là một cụm từ tôi đã luôn luôn nghe.

Luna nhìn tôi chăm chú.

Như thể cố gắng đọc suy nghĩ của tôi từ đôi mắt của tôi.

"Ta thương con gái mình, nhưng không hiểu sao ta lại nỡ tha cho người, kẻ chắc chắn sẽ vì tình yêu đó mà dìm con bé vào bể khổ cùng cực".

Tuy nhiên, Nguyệt Kiếm trong tay cô đã biến mất. Đường như cô ấy đã đọc được số phận nghiệt ngã chứ không phải cảm xúc của tôi.

"Nhưng... nếu giết người sẽ khiến con gái ta bất hạnh... thay vì nhận vết thương không thể xóa nhòa bởi bàn tay của cha mẹ... thì tốt hơn là để con bé tự lựa chọn... ít nhất..."

Cô ấy nhẹ nhàng chạm vào má tôi.

"Ta có phải để công việc của thế giới cho thế giới và công việc của con gái ta cho con gái ta, như ta đã làm cho đến nay...?"

Đó là bàn tay của một người vừa mới muốn giết tôi vài phút trước.

Nhưng nó ám áp đến nỗi buồn.

Một lúc sau, cô ấy bỏ tay ra khỏi má tôi và lùi lại vài bước.

Khi cô giơ tay lên trời, mặt trăng được phóng to trở lại kích thước ban đầu.

Đó là loại sức mạnh gì?

Tôi không biết và có lẽ sẽ không bao giờ biết.

"Archdemon... không, Reinhardt."

".....Vâng."

Luna gọi tôi bằng tên của tôi.

"Tôi biết nói như vậy là vô nghĩa, nhưng..."

Cô ấy nhìn tôi chăm chăm.

"Đừng làm con gái tôi buồn."

Luna Artorius, người đã cố giết tôi không phải vì tôi là Ma vương, mà vì tôi là mối đe dọa cho con gái cô ấy, cuối cùng không thể giết tôi vì tôi có liên quan đến nỗi bất hạnh của con gái cô ấy.

"Con sẽ cố gắng hết sức."

".....Có vẻ như cậu cũng biết điều đó là không thể."

Tôi không biết liệu Ellen có chấp nhận lời tỏ tình của tôi hay không.

Nhưng dù sao tôi cũng quyết định làm.

Như cô ấy đã làm trong suốt cuộc chiến, cô ấy tiến lên một bước mà không nói thêm điều gì.

*Swish

Và cũng như lần trước, cô ấy biến mất không một dấu vết, tan vào trong ánh trắng.

Như thể cô chưa từng đến đây.

Tôi cảm thấy như mình đã bị lừa bởi một ảo ảnh.

Luna Artorius đã biến mất.

Cuối cùng, tôi có thể tập trung vào những gì thực sự cần sự chú ý của tôi.

"Eleris!"

".....Thưa Điện hạ."

Eleris, người dường như đã hồi phục phần nào, cố gắng đứng dậy và dựa vào tôi.

"Ta rất vui vì cô vẫn an toàn, nhưng... chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy...?"

"Thực vậy..."

Đó không phải là chiến thắng trong trận chiến, mà là xua đuổi mẹ chồng muốn giết tôi vì tôi yêu con gái bà.

Eleris và tôi không khỏi cảm thấy hơi choáng váng trước tình huống lố bịch này.

*Bùm, bùm, sập!

Âm thanh của trận chiến nổ ra từ xa.

Một cuộc chiến khốc liệt đang diễn ra, căng thẳng đến mức họ không thể nhận thấy những xáo trộn ở đây.

Và sau đó một lần nữa.

"Reinhardt!"

Harriet, người đã trở lại sau khi nhận thấy tôi không đi theo, gọi tên tôi khi cô ấy chạy về phía tôi với Công tước.

"Đột nhiên mặt trắng trở nên to như vậy và... uh... người đó là ai?"

Cả Harriet và Công tước đều không giấu nổi sự bối rối khi họ lần lượt nhìn tôi và Eleris, người mà tôi đang đỡ.

Vì tôi đang hỗ trợ một người lạ khi họ quay lại sau khi tôi mất quá nhiều thời gian để tiếp cận họ.

Họ không biết Eleris là ai.

Tôi đang cân nhắc xem có nên giải thích rằng cô ấy là một người bị thương mà tôi tìm thấy gần đó hay không, vào lúc đó:

*Rumble

Bầu trời đêm vốn đã tối lại càng bị bao phủ bởi bóng tối đen kịt hơn, buộc chúng tôi phải ngược nhìn lên một cách tự nhiên.

"Cái này là cái gì?"

Harriet lẩm bẩm với vẻ sửng sốt.

Mới phút trước, mặt trăng đã lớn hơn gấp mấy chục lần, tỏa ánh trắng dịu mát ra xung quanh.

Nhưng lần này, một cái gì đó khác nhau đã xảy ra.

Như thể ai đó đã cố tình bóp méo giữa bầu trời đêm. Không, thay vì méo mó, nó như thể ai đó đã dùng vũ lực xé toạc bầu trời đêm.

Một vết nứt lớn, đen tối xuất hiện trên bầu trời đêm rách nát.

Đó là một cảnh tượng kỳ lạ, như thể cửa sổ thủy tinh của bầu trời đêm đã vỡ tan, để lộ ra vực thẳm bên trong.

Công tước, tôi, Eleris và Harriet chỉ có thể ngây người nhìn vào sự bất thường thứ hai của khí tượng.

Vết nứt khổng lồ hình thành trên bầu trời đêm chỉ là sự khởi đầu.

Từ đáy vực thăm ấy, hàng trăm chùm tia sáng lao xuống.

Tất cả chúng tôi đều biết rằng đó không phải là những tia sáng hay tia chớp đang cháy.

Đó là ánh sáng của những viên đá rơi xuống bốc cháy khi chúng cọ xát với không khí từ vực thăm.

Đó là ánh sáng của những ngôi sao băng.

"Mưa sao băng...?"

Không chỉ một mà hàng trăm thiên thạch bắt đầu đổ xuống mặt đất.

"Một Ma pháp chỉ tồn tại trong thần thoại... Làm thế nào...?"

Công tước lẩm bẩm một cách trống rỗng.

Không có thời gian để suy nghĩ về việc liệu Ma pháp đó có tồn tại trong thực tế hay không.

Chỉ có một người có thể sử dụng Ma pháp như thế muốn nói, "Tất cả, chết đi."

—Rosser Dwin.

Đó hẳn là Ma pháp mà hắn đã sử dụng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading